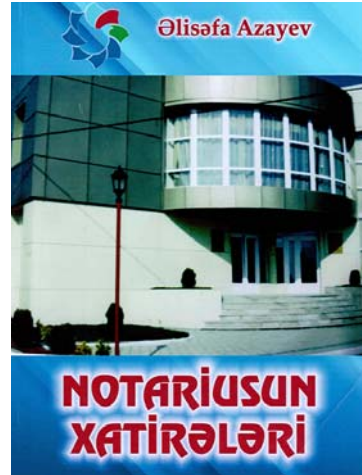

Belə bir deyim var. Kimin deyimini xatırlamasam da, amma deyimim məzmunu, mahiyyəti yadımdadır. Həmin deyimdə vurğulanır ki, vəzifəni, peşəni insan şəxsləndirir. Yəni, insan hansı işin qulpundan tutubdursa, onun mahiyyətini, məzmununu özününküləşdiribdirsə, deməli həmin işin sənətkarıdır, peşəkarıdır, ustasıdır. Məhz peşəkarı, bilicisi olduğuna görə də başqa insanlar həmin işlə bağlı onu axtarırlar, onu arayırlar. Elə ona görə də el arasında deyilir ki, "Filan-kəs işinin ustasıdır".

Uzun illərdən tanıdığım, həyat yoluna, yaradıcılığına bələd olduğum söz adamlarından biri də Əlisəfa Azayevdir. Hüquqşünas-yazıçı olan Əlisəfa müəllim uzun müddət notariüs vəzifəsində çalışıb. Məsləhət bilinəndə məhkəmə sədrini də əvəz edib. Bunu ona görə xüsusi vurğulayıram ki, məhz bu sahədə peşəkarlığı onun yaradıcılığında əsas xətlərdən biridir. Əgər Əlisəfa Azayevin yaradıcılığına baş vursanız onda müəllimin bütün yazılarının qəhrəmanları bərədə sizdə aydın təsəvvür yaranar. Hətta düşünə bilərsiniz ki, siz bu qəhrəmanlarla həyatda qarşılaşmışınız.

Təbii və ən vacibi də budur ki, həmin qəhrəmanlar bizim aramızdadır. Onlar hər gün gah hakim, gah polis, gah həkim, gah icra başçısı, bir sözlə, ölkəmizdə mövcud olan bütün məmurların qapılarını bu və ya digər məsələ ilə bağlı döyən, müraciət edən adamlardır. Bax, elə Əlisəfa Azayev notariüs kimi işlədiyi illərdə ona müraciət edən, ondan məsləhət alan, onun qayğısını gören çoxlu sayda insanlar öz vəzifəsini personajlarına çevirib, Və həmin adamlar da sonradan onun ədəbi qəhrəmanları olublar.

Bugünlərdə redaksiyamızın qonağı olan Əlisəfa müəllim özünün yeni kitabını, yeni "Notariusun xatirələrini" mənə hədiyyə etdi. Redaktoru Fəriz Məhərrəmov, korrektoru Aynur Çingizqızı olan bu kitabın əslində əvvəllər bir az yığcam formada oxşarı olan "Notariusun qeydləri" işiq üzü görmüşdür. Yenidən fərqli bir yanaşmada çap

olunan kitabda müəllif daha çox xatirələrini bir araya gətirib. Ona görə də onun xatirələri ilə tanış olduqca adama elə gəlir ki, nə vaxtsa bu duyğuları onun özü də yaşayıb. Məsələn, xatirələrinin birində Əlisəfa müəllim vurğulayıb ki, atası ilə çobanların yaşadığı qışlağa gəndə onlara bir quzu bağışlayıb-

lar. Onlar da quzunun məşinin banına qoyublar. Yolda quzunun səsi gəlməyəndə atası dərhal məşini döndərib geri qayıdıblar və görüblər ki, quzu gur məşin selinin arasında ora-bura qaçmağa çalışır. Və onlar qararığa baxmayaraq quzunu tuta biliblər...

Bu kiçik xatirə bəlkə də sizə adi görünər. Amma burda söhbət atadan, adi bir sürücünün çobanlar yanında xətir-hörmətindən və həmin o xətir-hörmətə görə də sürücünün kiçik yaşlı oğluna quzu bağışlamaqdan gedir.

Zənnimcə də Əlisəfa Azayevin yadında quzudan daha çox atasına olan hörmət qalıb. O hörmət xatirəyə çevrilib.

Ümumiyyətlə "Notariusun xatirələri" bir qələm adamının həyat təcrübəsi olan bir insanın ömür yolundan qaynaqlanan yaddaş pıçıldısıdır. O elə pıçıldısı ki, onu dinləməmək, ona laqeyd qalmaq mümkün deyil.

Bir oxucu olaraq mənim üçün xüsusi önəm kəsb edən "Notariusun xatirələri"ni hər kəsə oxumağı məsləhət bilirəm. Bu xatirələr sizin də xatirələrinizi oyadacaqdır.